

GAYE BORALIOĞLU • Dünyadan Aşağı

GAYE BORALIOĞLU İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde sistematik felsefe ve mantık okudu, aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Gazeteci, reklam yazarı ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Atuf Yılmaz'ın yönettiği "Eylül Fırtınası" filminin senaryosunu yazdı. İlk kitabı *Hepsi Hikâye* 2001'de, fotoğraflar üzerinden kurguladığı romanı *Meçhul* 2004'te, *Aksak Ritim* 2009'da, *Mübarek Kadınlar* 2014'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Bir gençlik romanı olan *İçimdeki Ses*, Günışığı Kitaplığı'ndan 2013'te çıktı. Kitapları ve öyküleri çeşitli dillere çevrildi. "Mi Hatice" adlı öyküsü kısa film olarak çekildi ve çeşitli festivallerde ödüller aldı. *Aksak Ritim* ile 2011 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü Mansiyonu'nu, *Mübarek Kadınlar* ile 2015 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazandı. Almanca'da *Der Fall Ibrahim* adıyla yayınlanan *Meçhul* romanı 2017 Frankfurt Kitap Fuarı'nın "Satırlar Arasında" programına seçildi.

İletişim Yayınları 2599 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 447

ISBN-13: 978-975-05-2360-1

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Hakan Gürsoytrak, "AÖF sınavı, 2006",

120x150 cm, tuval üzerine yağlıboya,

(İstanbul Modern koleksiyonundan)

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Emre Bayın - Güneş Akkor

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3

Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAYE BORALIOĞLU

Dünyadan Aşğı

Bir çocuğu kemiren ya bir babadır ya da yokluğu.

ÖZGE DİRİK

I

*Yasalarla biz ilgilenmiyoruz.
Senin kabahatin çok.*

İnsan, yaralı bir hayvandır.

Ben Hilmi Aydın, pamuksu, beyaz bulutların salındığı gökyüzünün altında, dallarını beni korumak istercesine aşağı sarkıtmış olan şu devasa söğüt ağacının dibinde, alnımın ortasında bir kurşun deliği ile yatıyorum. Yaralıyım. Bu seferki sahici.

Ağacın dallarının arasından tatlı bir güneş ışığı tam göbeğimin üzerindeki düğmeye vuruyor. Bir müddet önce kopan ve sonra karımın yeniden diktiği sarı, metal düğmeye.

Gözlerim kapanıyor.

Açıyorum. Yattığım yerden otların arasına gömülmüş bacaklarımı görüyorum. Ayakkabımın teki çıkmış. Çorabımın deliğinden başparmağım görünüyor. Parmaklarımı oynatmayı deniyorum, olmuyor. Belki ayakkabımı görebilirim umuduyla etrafa bakmaya çalışıyorum, boynumu döndürmüyorum.

Vazgeçiyorum.

Biraz dinlensem, bir parça uyusam, belki bağırıp yardım isteyecek gücü bulabilirim kendimde. Fakat uyumamam

gerektiğini biliyorum. Ama nereden bildiğimi bilmiyorum. Muhtemelen filmlerden.

Yanıma düşmüş elimin işaretparmağının ucunda bir kârınca yürüyor.

Gözlerim açıkken, bazı görüntüler beliriyor önümde. Bir-biriyle ilişkisi olmayan kopuk kopuk görüntüler... Bazen bir manzara, bir ev, çocukluğumdan bir fotoğraf, aniden bir motor geçiveriyor sonra. Bir kedi, yanan bir soba, kıyıya vuran dalgalar. Anneme sarılıyorum, bacağına. Boyum ancak o kadar. Bir okul var, bahçedeyiz. Bayrak göndere çekiliyor. Bütün çocuklar, hepimiz göğsümüzü gururla şişirerek İstiklal Marşı'nı okuyoruz. Bir köpek suya düşüyor...

Derken bir adam kulağımı çekiyor. Daha küçüğüm, beş-altı yaşlarında. İri yarı biri. Kocaman elleri var. Kulak memem köküne kadar alev alev yanıyor. Kurtulmaya çalışıyorum, debelendikçe daha çok canım acıyor. Az kaldı, beynim kaynayan bir çorba gibi kulağımdan akıp gidecek. Adamı tekmeliyorum. Bir tokat patlatıyor. Bir masa var. Masanın üzerinde içi dolu birkaç naylon torba. Sanki birisi alışveriş etmiş de aldıklarını henüz yerleştirmemiş. Torbanın içinde bir kereviz görüyorum, sapından yakalayabiliyorum. Can havliyle savuruyorum. Kereviz herifin suratında patlıyor. Adam acı içinde, eliyle yüzünü kapatırken mecburen kulağımı bırakıyor. Anamın sülalesine okkalı bir küfür savuruyor. Bu adam babam değil herhalde.

Elimde kereviz yerine bir demet gül var şimdi. Bıyıklarım terlemiş, yeni yetmeyim. Bir kapının önünde duruyorum. Üzerinde "312" yazıyor. Kapıyı çalıp içeri giriyorum. Bir hastane odası. Yatakta gençten solgun bir kadın yatıyor. Belli ki sağlığında hoş biriymiş. Hayli zayıf. Epey bir süredir hiçbir şey yememiş, içmemiş gibi dudakları kuru, renksiz. Gözlerinin altında mor halkalar var. Yanaklarında belli ki koluna bağlı serumların verdiği sahte bir pembelik. İçeri girip gülü başu-

cuna bırakıyorum. Gülümsüyor bana. Konuşmuyor. Benim ağzımdan kırık dökük birkaç kelime dökülüyor ama ne dediğimi duyamıyorum. Kenarda duran sandalyeyi çekip kadının yanına oturuyorum. Kapı açılıyor. Elinde tansiyon aletiyle bir hemşire içeri giriyor. Yataktaki kadının tansiyonunu ölçerken eğiliyor. Üniformasının üstten iki düğmesi açık. Göğüs çatalı görünüyor. Yataktaki kadın bana bakıyor. Karım mı?

Görüntüye bir sümüklüböcek giriyor. Arkasında parıldayan, kaygan bir sıvı bırakarak duvara doğru tırmanıyor. İşaretparmağımın ucuyla kabuğuna dokunuyorum. Dertop olup aşağı düşüyor. Bir müddet sonra, düştüğü yerden tekrar usulca kafasını uzatıyor. Yeniden tırmanmaya başlıyor. Tekrar parmağımın ucuyla düşürüyorum onu. Tekrar tırmanıyor, tekrar düşüyor... tekrar... tekrar...

Sonum yaklaştı herhalde. Hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçecek fakat görüntüler henüz montajlanmamış; o kadar dağınık.

Ayaklarımdan boğazıma doğru bir ürperti hücum ediyor. Şu anda da beynime doğru yürüyor. Son anımda bir sümüklüböceği mi düşüneceğim? Böyle kimsesiz, habersiz, bir ağaç gölgesinde mi göçüp gideceğim öbür dünyaya? Eşim, dostum, bana sahip çıkacak kimse yok mu? Niye buradayım? Kim vurdu beni?

Zincirlikuyu Mezarlığı'nın ihtişamlı kapısının aynasındaki yazı geliyor gözümün önüne: "Her canlı bir gün ölümü tadacaktır." Bugün, o gün mü benim için?

Elbette ben de her fani gibi birçok kez ölümü düşündüm. Bir kalp krizi, belki bir kaza, fazla süründürmeyen makul bir hastalık. Kendime daha çok bu tür ölümleri yakıştırmıştım. Alnımda bir kurşun deliği? Doğrusu bu hiç aklıma gelmemişti. Silahla, külahla işi olmayan, kendi halinde bir adamım ben. Nereden gelip beni buldu bu kurşun? Ölmek istemiyorum yahu!

Giderek ruhumu bir telaş sarıyor. Yok, benim için böyle sükûnetle kabullenilecek bir şey değil ölüm. Daha hayatımın baharında sayılıyım. Hadi geç bahar diyelim, ama sonbahar değil. Yapacağım çok şey var önümde. Arkamda bıraktıklarım... Vardır mutlaka. Karım mesela?

Avazım çıktığı kadar bağırarak, sağa sola koşup yardım çağırarak istiyorum ama ne ağzımdan küçücük de olsa bir nida çıkıyor ne de kıpırdatabiliyorum. Gözlerim kararıyor. Ağır ağır sönüyor dünya.

Karanlıkta bir çocuk sesi duyuyorum:

“Bu da ne?”

İkinci bir ses daha duyuluyor:

“Gitme oraya, yaklaşma.”

“Ölmüş be bu adam!”

“Valla mı?”

Ölmedim, demek istiyorum. Canım çıkmadı daha. Gidin, ananıza, babanıza, birilerine söyleyin. Bir adam var söğüt ağacının altında, yaralı, deyin. Yardıma ihtiyacı var, deyin. Durmayın, koşun. Ölmedim ben.

“Kıpırdamıyor.”

“Nefes alıyor mu?”

“Ne bileyim. Almıyor herhalde. Git sen bak.”

“Yok!”

“Belki uyuyordur.”

“Kafasından kan akıyor oğlum, adamı vurmuşlar.”

“Belki de katildir.”

“Gidelim buradan, kaçalım.”

Katil değilim ben be geri zekâlılar. Yaralıyım sadece. Ne-reye gidiyorsunuz?

Sessizlik.

Gidiyorlar.

Arkalarından bakamıyorum bile çünkü gözümü açamıyorum. Bir ses duyuyorum. Bir kazma sesi. Birisi topra-

ğı kazıyor. Yavaş ama ritmik hareketlerle. Sonra toprağın kürekle atılışını duyuyorum... Eşit aralıklarla. Ses giderek büyüyor. Büyüyor. Bütün dünyayı kaplıyor. Kazılan benim mezarım mı?

Sonra ne olduysa, bu düşünceyi uzaklaştırmayı başarıyorum kafamdan; ölüm düşüncesini yani. Belki de yaram o kadar hayati değil. Belki çok kan kaybettiğim için kendimi bitkin, halsiz hissediyorum. Az önce burada olan çocuklar koşup birilerine haber verdiler bile. Ambulans sirenini öttürerek yola çıkmış olmalı. Gelecekler ve beni tam teşekküllü bir hastaneye götürecekler. Orada çok güzel bakılacağım. Önce ameliyata alacaklar tabii. Kurşunu çıkaracaklar. Zarar gören yerleri onaracaklar. Ameliyathanenin kapısında bekleyen karıma, “Operasyon başarılı geçti. Gözünüz aydın,” diyecekler. Karımın gözü aydınlanacak. Bir-iki gün yoğun bakım. Sonra serumlar, ilaçlar. Tabii kan da verecekler. Her geçen gün daha iyiye gideceğim. Birkaç hafta sonra da taburcu olacağım. Sonra bir süre evde istirahat edeceğim. Karım her şeyi bir kenara bırakmış, bütün dikkatini ve enerjisini bana veriyor olacak. Ömrümüzün en güzel günlerini geçireceğiz birlikte. Sonra işime döneceğim. İşime? Nereye? Karım... Kim?

Yeniden kanım çekiliyor. Az önceki gücümde eser yok şimdi. Alacakaranlıktayım. Zihnime bulutlar doluyor. Üşüyorum.

Ne kadar zamandır buradayım? Güneş hâlâ düğmeye vuruyor mu? Karınca işaretparmağımın boğumuna bile gelmemiş. Belki bir gün devrildi, belki birkaç karınca adımlık zaman geçti.

Sürdüğüm bir ömür mü? Bundan sonrası kayıp zaman mı? Şu karınca benden daha mı uzun yaşayacak? Benden geriye ne kalacak?

Ağzımdan bir ses çıksa? Bir cümle, bir harf, daha iyisi bir

çığlık. Dudaklarımda koca bir mühür var sanki. Dilimden bana fayda yok.

Dünya karanlık. Belki de bu ebedi karanlık.

Uzun ve derin bir uykudan uyanır gibi gözlerimi açıyorum. Henüz etrafımı tam olarak algılayamıyorum. Ama kendimi daha iyi hissediyorum. Elimi alnıma götürmeye korkuyorum. Ortamda tatlı, hafif bir yasemin kokusu. Gözlerimi ovuşturuyorum. Yavaş yavaş etrafımı fark etmeye başlıyorum. Bir odadayım. Tek başıma.

nce hastane odası olduğunu düşünüyorum ama ne koluma bağlı bir serum ne başka bir cihaz var. Hiçbir Şey yok. Başta düşündüğüm gibi bir yatakta da değilim. Bir iskemlede oturuyorum. Önümde beyaz masa var. Zaten her Şey beyaz.

ıplağım, anadan ryan. Çıplaklık kadar insanı savunmasız kılan başka bir durum yok. Bir don bile olsaydı silahlanmış gibi hissedecektim kendimi. Tenim sanki mavi beyaz, ışıktan olmalı.

Ayağa kalkmayı deniyorum. Oturduğum yere zımbalanmış gibiyim, kıpırdayamıyorum. İlk anda halsizlikten olduğunu sanıyorum ama değil, elimi kolumu gayet rahat ve oldukça enerjik bir Őekilde oynatabiliyorum. Kafamı bile sağa sola kolaylıkla dndrebiliyorum. Biraz ağırlık var ama olsun.

Derken, içeri birisi giriyor. Hemen elimle nm kapatıyorum. Allahım ne kadar utanç verici! Neyse ki gelen bir kadın değil, gençten bir delikanlı. Kolumun altında büyükçe bir dosya var. Rutin bir işi yapıyormuşcasına kendine güvenli ve rahat. ıplaklığıma hiç takılmıyor. Belli ki her Şey onun için sıradan. Elindeki dosyayı masaya bırakıyor, karşıma oturuyor.

“Merhaba,” diyor.